

ת"פ 67692/06/16 - מדינת ישראל נגד בן ציון קדישמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 67692-06-16 מדינת ישראל נ' קדישמן
לפני כבוד השופט עמית דניאל בארי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלטיט

המאשימה

נגד

בן ציון קדישמן
ע"י ב"כ עו"ד אליאב

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. התביעה מייחסת לנאשם שתי עבירות: היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.
2. התביעה טוענת כי ביום 19.4.16 סמוך לשעה 13:30 ברחוב אלנבי בתל אביב ניגש הנאשם לקלודיה לון (להלן: "**המתלוננת**") אשר עמדה במקום עם אופנה, ולאחר דין ודברים ביניהם, איים עליה בפגיעה שלא כדין, ברכושה, בכך שאמר לה: "שתקי, יא בת זונה, אני אעשה לך פנצ'ר". מיד בהמשך, שלף הנאשם חפץ חד וחבט מכה בגלגל אופנה וגרם לחתך צמיג האופניים.
3. הנאשם אישר כי היו חילופי דברים בינו לבין המתלוננת, אך הכחיש כי איים עליה וכן הכחיש כי פגע בגלגל האופניים שלה.

מהלך הדיון

4. מטעם התביעה עידו שני עדי ראיה, המתלוננת ואדם נוסף שהיה במקום, וכן השוטר שעוכב את הנאשם בזירה. כמו כן, הוגש סרט שצולם על-ידי המתלוננת שמתעד את השלב האחרון של האירוע.
5. הנאשם העיד להגנתו, העימות בין הנאשם למתלוננת וכן הודעותיו במשטרה הוגשו לעיון בית המשפט.
6. ההגנה ביקשה לזכות את הנאשם לפחות מחמת הספק. ההגנה ביקשה לקבוע כי אין ראיות הקושרות

את הנאשם לגרימת הנזק לצמיג האופניים וכי לא ניתן לשלול את האפשרות כי שברי זכוכיות במקום או אדם אחר גרמו לנזק. לענין האיומים, ביקשה ההגנה לקבוע כי הם כלל לא הושמעו וכי המתלוננת עצמה לא מזכירה את האיום שמופיע בכתב האישום.

7. באשר לעדותו של מר משה עטר, ביקשה ההגנה שלא לקבוע ממצאים על-פיה נוכח האופן שבו העדות נמסרה והסתירות המהותיות בין דבריו בבית המשפט והודעתו במשטרה והעובדות שאין שנויות במחלוקת.

8. בסופו של דבר, תיק זה מחייב לקבוע ממצאי מהימנות בין גרסת המתלוננת לגרסת הנאשם.

מהלך הדין

9. המתלוננת עשתה עליו רושם אמין. התרשמתי כי היא דייקה בתיאור האירועים ולא הפריזה בדבריה. המתלוננת ביקשה את עזרת השוטרים שהיו בקרבת מקום מיד לאחר שנגרם נזק לאופניים שלה ורדפה אחר הנאשם שעזב את המקום.

10. עד הראיה מר עטר עשה עליו רושם מבולבל. עד זה לא היה מוכן למסור פרטים על האירוע והסתפק באמירה שראה את הנאשם חותך את הצמיג הקדמי של אופני המתלוננת. עד זה הזכיר את האיום רק לאחר שנשאל על כך בשלב מאוחר של עדותו. נוכח התרשמותי הכללית, הגעתי לידי מסקנה כי לא ניתן לבסס ממצאים מרשיעים על סמך עדותו של עד זה בלבד.

11. הנאשם עשה עליו רושם בלתי אמין. התנהגותו של הנאשם במהלך העימות בינו לבין המתלוננת הינו תמוה. הנאשם טען בעקשנות שאינו מזהה את המתלוננת ולכן לא רוצה להתעמת עמה גם לאחר שהוצג בפניו הסרט שצולם סמוך לזירת האירוע, הנאשם לא היה מוכן להודות שהמתלוננת היא זו שמעורבת בתקרית.

12. הנאשם מאשר שהייתה תקרית בינו לבין המתלוננת וטוען כי היא קיללה אותו ודחפה את האופניים שלה לכיוונו. לדבריו, הוא בלם את האופניים וייתכן ונגע בצמיג שנפגע. הוא הכחיש מכל וכל את חיתוך הצמיג וציין כי המתלוננת הניפה לעברו שרשרת מנעול אופניים. הנאשם מאשר כי התרחק מהמקום, נכנס למסעדה כשהוא שומע את המתלוננת מבקשת את עזרת המשטרה.

13. מדוח הפעולה שערך רס"מ ראובני רוני עולה כי ביום 19.4.16 בהיותו ברחוב אלנבי, סמוך לזירת תאונת דרכים, שמע צעקות חזקות "משטרה, משטרה, תעצרו את המשוגע, הוא הולך עם סכין ביד וחתך לי את גלגל האופניים". השוטר מציין כי בחיפושים שערך בזירה לא מצא סכין.

14. המתלוננת ציינה בעדותה בפני כי ביום האירוע הייתה עדה לתאונה, היא החלה לצלם במקום. שוטר ביקש ממנה לעלות למדרכה וכך עשתה. "...היו שאלות למה אני מצלמת ופתאום איזה איש שלא הכרתי לפני זה, התחיל לזלזל בי ואמר לי 'כן, כן' במין זלזול והמשכתי לצלם אותו ובאותו רגע ניסה לתפוס לי את האיפון...".

15. העדה מסרה כי בהמשך הנאשם כינה אותה "בת זונה, לסבית מכוערת", הוציא מתיקו משהו חד וחתך לה את הצמיג האחורי של האופניים.

16. העדה הוסיפה כי אחרי המעשה הנאשם נכנס לתוך מסעדה ומסרה כי במקום לא היו שברי זכוכיות. בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי הנאשם לא אמר לה "תשתקי, אני אעשה לך פנצ'ר".

סיכום

17. נתתי דעתי לעובדה כי לא נתפס דבר חד ברשות הנאשם. לנאשם היו הזדמנויות רבות להיפטר מחפץ חד שהיה ברשותו, לכן אין משמעות לאי מציאת החפץ.

18. המתלוננת, כפי שכבר ציינתי, עשתה עליו רושם אמין. ייתכן שהייתה צריכה להימנע מצילום של הנאשם בלי הסכמתו. הנאשם הגיב בתוקפנות לכך, ניסה לקחת את הטלפון הנייד מהמתלוננת ומשנכשל קילל וחתך את הצמיג האחורי של האופניים שלה.

19. המתלוננת לא שללה את האפשרות כי הרימה את מנעול האופניים שחשה מאוימת. אין בכך כדי להצדיק את חיתוך הצמיג כמפורט לעיל.

20. לא הובאו ראיות מספיקות להוכחת דברי האיום שפורטו בכתב האישום. לאור זאת, אני מזכה את הנאשם מעבירה זו מחמת הספק.

21. שוכנעתי כי צמיג האופניים של המתלוננת היה ללא פגיעה טרם התקרית עם הנאשם. לאור עדותה המהימנה של המתלוננת, התרשמותי השלילית מהנאשם והנזק המשמעותי לצמיג כפי שעולה מסרטון (ת/1) החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של גרימת נזק בזדון, שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ח, 10 ינואר 2018, במעמד הצדדים.